

[J. K. Hansen]

ressourcer til rådighed, og jeg kan slet ikke deltage i diskussionen om, hvorvidt 600 mio. kr. er for meget til dette samarbejde. Den diskussion vil jeg ikke deltage i. Jeg synes, det har været dejligt at opleve, at selv om man har haft nogle små reaktioner på budgetsamarbejdet, er det lykkedes igennem en lang række år at opnå bred enighed om de nordiske budgetter, og det håber jeg så sandelig kan blive ved.

Sluttelig kan jeg nævne programmet Nordplus. Det er vældig positivt, at vi har fået etableret Nordplus-programmet, altså udveksling af lærere og studerende i Norden, og at vi måske også kan få det samkørt med det europæiske program Erasmus. Det bliver det bestemt ikke dårligere af. Men vi har også her et godt redskab til dette arbejde.

Så er det dejligt at opleve – Nordplus har jo ikke eksisteret så længe – at Nordplus allerede fra starten er fulgt op af samarbejde mellem Nordens højere uddannelsesinstitutioner, og at det til rådighed stillede stipendium allerede nu synes at være overtegnet. Det er vældig godt.

Til allersidst skal jeg sige, at vi ikke må glemme at komme videre. Jeg tænker her på, at det er af stor betydning, at vi får lagt vægt på stipendieordninger på de gymnasiale områder, altså på hele ungdomsuddannelsesområdet, og jeg skal her pege på øgede midler til Nordjob, det nordiske ungdomsarbejde, og på Nord's undervisningsmateriale.

Dorte Bennedsen (S):

Også jeg var lidt forundret over ministerens svar på dette tidspunkt, men jeg må også erkende, at selv formanden skal lære, i hvert fald så længe han er ny.

Jeg vil takke ministeren for det indlæg, han kom med i dag. Jeg er ikke enig i alt, hvad der står i det, men jeg synes, at der på mange områder var en god, spændende og konstruktiv tone i det.

Ministeren nævner et sted i sin tale, at på miljøområdet og en række andre områder kan det nordiske samarbejde især anvendes som en tænketank, hvor der kan formuleres underbyggede og fremadrettede fællesnordiske synspunkter. Hvorledes resultaterne af dette nordiske samarbejde udnyttes, vil naturligt nok være op til de enkelte lande selv. Det kan jeg i og for sig langt hen ad vejen være enig i, men jeg må dog samtidig sige, at der må være et vist mini-

mum af overensstemmelse mellem, hvad man sådan siger på møder i det nordiske, og hvad man rent faktisk gør, når man er vendt hjem igen.

I januar måned 1989 vedtog de nordiske miljøministre et generelt miljøprogram, efter at det havde været drøftet i Nordisk Råd på den ekstraordinære session i november måned 1988. I dette miljøprogram står – og det er bakket op af alle de nordiske miljøministre og af Nordisk Råd – at der skal gøres en stor indsats for at styrke den kollektive trafik. Det er en holdning, enhver, der ved noget som helst om luftforureningsproblemer, kun kan være enig i, og jeg har naturligvis været ganske optaget af, hvorledes regeringen ville realisere denne målsætning fra miljøprogrammet.

Forleden fik vi så regeringens første udspil, og jeg må indrømme, at selv min fantasi, som jeg egentlig synes til daglig er rimelig stor og god, ikke slog til længere. For denne manifestation, som altså er en måned gammel, fra miljøministrene er udmøntet i en besparelse på DSB på 5 mia. kr. og en nedlæggelse, som jeg tror økonomiministeren pegede på, af de urentable jernbaner i de tyndtbefolkede områder.

Jeg skal ikke her – jeg er godt klar over, at det ikke er trafikministeren, vi har siddende her – lægge op til en trafikdebat, men jeg vil nævne eksemplet, fordi det illustrerer, at regeringen vedrørende det nordiske alt for ofte ikke har sammenhæng mellem ord og handling.

Jeg tror faktisk ministeren, når han siger, at han ser frem til et frugtbart nordisk samarbejde, og det synes jeg også vi har fået en række fornemmelser af i den tid, hvor ministeren har siddet som nordisk samarbejdsminister. Men min erfaring siger mig, at visse ministres velvilje kun holder lige til det punkt, hvor der kommer et andet hensyn i vejen. For et års tid siden bekræftede udenrigsministeren her i salen, at det ikke var nogen tilfældighed, men tværtom udtryk for en prioritering, når Norden nævnes som den fjerde og sidste samarbejdspartner efter EF, NATO og FN. Jeg synes, det er et trist og noget snæversynet standpunkt, og det er på sæt og vis også symptomatisk, at den konservative gruppeformand og ordfører, som tilsyneladende ikke længere er til stede i salen, i dag overhovedet ikke nævner de tunge, vigtige områder, nemlig det økonomiske og det handelspolitiske samarbejde i Norden.